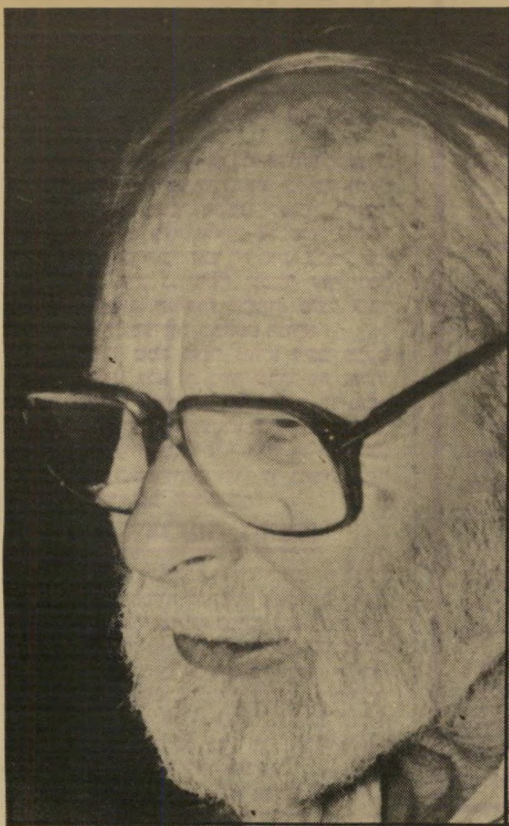

אהרון דוירי:

„הוא לא משלם כדי להיבחר. הוא ציני טוב!“

כמה מאיתנו, העיתונאים, דווקא מחפשים נקודות-אור, שאפשר לכתוב עליהן כמה מילים טובות. בשבוע שעבר הגיע ארצה „מטוס ההזדהות“, ובו יהודים אמריקאים שבאו במיסגרת פרויקט „שאל“, שאותו מנהל תת-אלוף (מיל') אהרון דוירי. 470 היהודים באו ארצה כדי לעזור במחנות צה"ל, בקיבוצים, במושבים ובבתי-החולים, וגם כדי להזדהות עם ישראל. אכן נקודת-אור בים הצרות. אלא שנודע לי כי „מטוס ההזדהות“ מומן ברובו על-ידי שאול הורניק, ראש עיריית מרלבורו בניו-ג'רסי, הרוצה לרוץ למשרת סנאטור, והזקוק לקול היהודי. והקול היהודי – כך אמרו לי – שמח לבקר בישראל לשבועיים, אם כל העסק עולה לנוסע רק 250 דולר. האם נכון שכל נוסע שילם רק 250 דולר, שאלתי את אהרון דוירי, עבור כרטיס העולה כמעט 900?

לא נכון: הכרטיס עלה לכל אחד מהם 298 דולר.

● והשאר מומן במסע-בחירות של שאול הורניק? אני לא מאמין לזה. במטוס היו אולי 20-30 איש מאיוור-

מיבצעים

הבחירה שלו. השאר מכל רחבי ארצות-הברית. האיש הוא פשוט ציוני, ורצה לעזור.

● לא חשבתי שהוא רצה להזיק, רק נדמה לי שצה"ל או מדינת-ישראל לא צריכים להיות מעוררי בים במסע-בחירות של אנשים בארצות-הברית, אפילו אם הם יהודים.

אנחנו לגמרי לא מעורבים. אני לא מקבל את המסקנות שלך.

● אתה לא חושב שאם יהודי אמריקאי מקבל כרטיס הלוך וחזור לישראל ב-298 דולר, הוא ינצל את זה פשוט לביקור קרובים?

בפירוש לא! האנשים האלה באו לעבוד כאן, להזדהות עם המדינה, ואני מציע לכולנו להעריך את המאמץ שהם עשו. מותר גם לכם, העיתונאים, לתת לטיפה לדבר יפה. (דניאלה שמי.)

אמנון נדב:

„שיהיה ברור שאנחנו מתנגדים. אנחנו נפגשים!“

ראש-הממשלה יצחק שמיר הורה לסגור לשבוע ימים את ביטאון רק"ח „אל-איתחאד“. הצו הוצא לפי סעיף 19 לפקודת-העיתונות, שריד מימי המנדט.

עיתונות

האם עיתונאי ישראל מתכוונם לשתוק, שאלתי את יו"ר האיגוד הארצי של עיתונאי ישראל, העיתונאי אמנון נדב.

בשום אופן לא! כבר בתחילת השבוע אנחנו נפגשים.

● נפגשתם כבר כאשר נסגר „דרך הניצוצין“ לפני חדרש וחצי.

נכון, ואז הסתפקנו בקבלת החלטה עקרונית, שאותה העברנו לכל שרי-הממשלה. הבענו את התנגדותנו לסגירת עיתונים בדרך מינהלית. גם הפעם אני רוצה שיהיה ברור שאנחנו מתנגדים ככל מה שאנחנו יכולים לסגירה, וזה יהיה הכסיס לכל הפעולות שלנו.

● מה תעשו מבחינה מעשית?

בישיבה השבוע נבדוק מה אפשר לעשות, ונתייחס גם פניה לכג"ץ. (דניאלה שמי.)

איריס מרקוביץ:

„גם בישראל תיתכן הקמת מיפלגת-נשים!“

באיסלנד נערך באחרונה סקר דעת-קהל, שגילה שמיפ-לגת-הנשים הפכה שם למפלגה השנייה בגודלה. ב-1983 נבחרה באיסלנד אשה כנשיאת-המדינה. פניתי לאיריס מרקוביץ, יושבת-ראש התנועה הפמיניסטית בישראל, ושאלתי אותה אם תיתכן גם בארץ מיפלגת-נשים כה גדולה, שתתפוס מקום נכבד בפוליטיקה הישראלית.

אני רואה שני תהליכים מנוגדים בחברה הישראלית. מצד אחד חוסר-רגישות של השילטון לענייני-נשים, הגורם לתיסכול ולחוסר-אונים. ומצד שני יש התעוררות פמיניסטית. נשים הפסיקו לחשוש לקרוא לעצמן פמיניסטיות. מתחילה לחרור ההכרה שאם הן לא תעוררנה לעצמן, המיפלגות הקיימות לא תעוררנה להן. הניגוד בין שני התהליכים עשוי להצמיח מיפלגת-נשים.

● האם יש די נשים בפוליטיקה?

אשה אחת בממשלה, שמונה אחוז בכנסת, שני אחוז ברשויות המקומיות – עולב למדי.

● מדוע בכלל יש צורך בהקמת מיפלגת-נשים?

כדי להחריף לתודעה של המיפלגות ושל הנשים שהן 51 אחוז מציבור-הבוחרים, ושהן יכולות להיות קבוצת-לחץ. ב-1976 העלה הציבור המיזרחי את הליכוד לשילטון, וכך יכולות הנשים להיות הכוח שיכריע בין שני הגושים הגדולים, ולשחרר את עצמן משילטון הדת ומחוקים מפלים אחרים.

נשים

● האם עצם קיומה של התנועה הפמיניסטית אינו סותר את הרצון לשיוויון בין המינים?

לא. כרי שיהיה שיוויון, צריך לתת למקופחים קרדיט נוסף. קודם כל צריכה לבוא ההכרה שיש אפלייה. מיפלגת-נשים יכולה לעורר את עניין חוסר-השיוויון.

● מדוע לא די בנשים, שהן פעילות עתה במיפלג-גות?

טוב שיש נשים פעילות במיפלגות הקיימות, אולם מיפלגת-נשים יכולה רק להוסיף.

● מה אומרת העובדה שבאיסלנד המיפלגה השנייה בגודלה היא מיפלגת-נשים?

זוהי עובדה מאוד מעוררת, השוברת מיתוסים. ריכוז-האשה בישראל לא יימשך לנצח. (יוסי עין-דור.)